

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
Copertă și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Toma, Vasile

Cât încă e ziuă / Vasile Toma. - Apahida : Neuma, 2021
ISBN 978-606-8975-85-6

821.135.1

VASILE TOMA

Cât încă e ziuă

Editura
NEUMA
2021

CUPRINS

TE VOI AȘTEPTA	5	PUNCTE CARDINALE	43
TE CAUT	6	ÎNTOARCEREA	44
ÎNDRĂGOSTIT	7	CA UN FAR	45
AI PUTEA FI	8	CULOAREA FERICIRII	46
DRAGOSTEA MEA	9	UN NOU ÎNCEPUT	47
VISEZ	10	PUȚINĂ COPILĂRIE	49
SÂNII TĂI	11	RĂDĂCINI	50
NUDITATEA TA	12	SĂ CREZI	51
ZÂMBETUL TĂU	13	ÎN ALBASTRU	53
GLASUL TĂU	15	ÎN MIȘCARE	54
LUMINA	16	SINGURĂTATE	55
LUMINA TA	17	COMOARĂ	56
ARGUMENTE	18	CLIPLE	57
CU MINE	19	CLIFE DIVINE	58
DORINȚĂ	20	CÂT ÎNCĂ E ZIUĂ	59
ARMĂ	21	ASEMENI FLORILOR	60
ÎMBLÂNZIND SPINII	22	BUCURIE AMARĂ	61
AI PLECAT	23	CUM SĂ TRAVERSEZI VEȘNICIA	62
AȘTEPTÂND O MINUNE	24	POSSIBILITĂȚI	63
TE AȘTEPT	25	LACRIMILE	64
ASEMENI LUNII	26	PLOAIE DE STELE	65
ASEMENI PRIMĂVERII	27	CAPTIVI ÎN TIMP	66
VARĂ FĂRĂ TINE	28	UMBRA VEȘNICIEI	67
AM CĂUTAT	29	NELINIȘTE	68
VRAJA S-A RISIPIT	30	ÎNCERCĂM	69
IEȘIREA DIN LABIRINT	31	DEPARTE DE ÎNSERARE	70
ADEVĂRATA AVERE	32	UN DANȘ AL LUMINII	71
ÎNTRE LUMINĂ ȘI BEZNĂ	33	CAUZĂ ȘI EFECT	72
DRUM DE ÎNTOARCERE	34	OAMENI ȘI ZEI	73
VERDE MEREU	35	PRIN CÂNTECUL CIOCÂRLIILOR	74
NU-I TÂRZIU	36	CUVINTE	75
NU CAUT VEȘNICIA	37	RELIGIE	76
O INIMĂ	38	POEZIA	77
LUNA ȘI INIMA	39	ARTĂ POETICĂ	78
UN JOC	40		
UN DAR	42	DESPRE AUTOR	79
		EXTRASE CRITICE	80

MOTTO:

„Bezna are o singură culoare, lumina - o mie”

GRIGORE VIERU

TE VOI AȘTEPTA

Te voi aștepta acolo unde marea
se pierde în cer (sau poate cerul
în mare), acolo unde nici un adevăr
nu este mai important decât altul:
în ciocul vulturului
și-n spinul trandafirului.

Te voi aștepta cu încrâncenarea
celui ce a cunoscut deznădejdea
și se trezește aproape bătrân,
cu tăcerea sub limbă.

Te voi aștepta până când dorința
va birui resemnarea, iar țipătul
inimii va sparge clepsidra,
până când lacrimile vor deveni un râu,
iar râul va face pietrele să cânte.

De vei veni, voi mulțumi cerului
(sau poate mării?) că speranța
are numai dimineață și că veșnicia
nu poate fi niciodată copil!

TE CAUT

Te caut cu toate simțurile mele
și, dacă nu te găsesc,
până și lumina mă întunecă.

Te caut fără odihnă, chiar dacă
stolul rotitor al berzelor
îmi amintește de pâlnia timpului,
chiar dacă singurătatea mă îmbie -
ca o mare legănătoare -
cu un superb naufragiu.

Dacă n-ar fi speranța -
sau poate visul -
poate că n-aș cunoaște nicicând
aripile de basm ale fericirii;
fiindcă descopăr cât de amară
e lipsa ta - acum, când
până și uitarea mă doare.

Când te voi găsi,
clipele vor avea
buzele tale de miere...

ÎNDRĂGOSTIT

Ca o pasăre în bătaia puștii -
așa apari în mijlocul lumii,
dar stârnești furtuni
duioase în sângele meu
așa cum sarea aprinde făclii
în labirintul de gusturi al trupului,
așa cum Luna brodează cu fluturi
veșmintele dorului.

Nu am aripi să zbor
și nu pot înflori;
însă, când mă privești,
mă apropii de starea aceea de grație
când mă simt Făt-Frumos
coborând din povești.

Chiar înserarea îmi pare
doar o sperietoare pentru copii
atâta timp cât ochi tăi
sunt două „lagune albastre”
în care mă pierd și mă regăsesc
de o mie de ori într-o zi...

AI PUTEA FI

Iubire, ai putea fi asemeni toamnei
încărcate de roade,
dacă-n privirile tale
n-ar scânci mugurii viselor.

Nu ești un cântec al luminii -
și nici un etalon de măsură
pentru Adevăr și Dreptate;
dar poți fi acea respirație
ușoară și dulce a zefirului
la porțile frigului, acea mantie
străvezie care preface o stâncă
într-un leagăn al dorului...

Ah, cât aș vrea să te ascund în mine
așa cum, toamna, aș vrea
ca zilele înșorite
să nu se mai termine!

DRAGOSTEA MEA

Toate râurile de mi-ar spăla inima
și tot n-ar reuși să stingă
dragostea mea pentru tine.

Toate vânturile de mi-ar toci inima
și tot n-ar reuși să micșoreze
dragostea mea pentru tine.

Pentru că dragostea mea
e-un cântec ce luminează
înserările sângelui -
ca un amestec de trandafiri
și mătase, de aur și noroi
care mă poartă neconținut
spre acele ținuturi
unde surâsul și mireasma ta
îmi dau sentimentul
că pot atinge cerul cu mâna!

WISEZ

Visez ca, într-o zi,
să pot da sens nimicului -
ca și cum oglinzile
mi-ar putea arăta sufletul.

Și-mi pare că reușesc
atunci când trec dincolo
de zidul tăcerii,
acolo unde noaptea luminează
și unde toate drumurile
mă poartă în basme.

Alteori călătoresc într-un surâs,
acolo unde tristețea e amintire
și unde nici o lacrimă
nu-i o inimă singură.

Atunci oglinzile îmi arată
chipul tău și înțeleg
că pot da sens nimicului
doar iubind și iubind...

SÂNII TĂI

Se arată cu zgârcenie de parcă
le-ar fi rușine; dar ei nu știu
ce-i rușinea și nici zgârcenia.
Par totuși mândri și trufași
ca avangarda regelui.
Nu par să aibă vreo slăbiciune,
ba parcă se apropie de perfecțiune.
Nu-i impresionează norii sau vântul
sau cerul, cel fără de fisură.
Nu știu decât atât: să privească
înainte, peste dorințe și invidii,
peste măruntele întâmplări
fără de care viața n-ar avea
nici o noimă. Nu-și închipuie
nici că, într-o zi, se vor prăbuși
de pe acest pedestal, fără vreo
șansă de a se ridica din nou.
Pâlpâie între iubire și ură
ca și când acesta ar fi
harul și blestemul lor!

NUDITATEA TA

Nuditatea ta e-o privighetoare mută
ce strălucește prin odăile casei
și în noapte; nu cântă,
dar îmi aduce în memorie trilul ei
ce mă apropie de grădinile Raiului.
Ea dă culoare timpului, mă vindecă
de tristețe și chiar de tăcere;
pentru că dă foc inimii așa cum
soarele incendiază deșertul
prefăcând totul într-un ocean
de nisip - de parcă nisipul
ar putea fi întruchiparea tăcerii.
Nuditatea ta îmi împodobește sufletul
cu acea bucurie a copilăriei -
ca atunci când, prin cețurile toamnei,
descopeream un copac înflorit
sau doar colțul de cer revărsat
în flăcările vineții ale florilor
de lucernă; și deveneam un abur
de nor risipit în visare...

ZÂMBETUL TĂU

Până și ploaia murdărește
dacă zâmbetul tău
nu mai întruchipează acea
suavă sărbătoare a luminii
când merii rodeau
în grădini suspendate,
iar îngerii erau
mai invincibili ca zidurile.

Timpul se oprește în loc
și nu mai pot descifra nici o taină
în frunze, în iarbă, în stele.
Amurgul mă înfioară
cu flăcările lui răcoroase,
pe când marea îmi trimite
mesaje întunecate...

Însă, dacă zâmbetul tău
va îndulci bobul de grâu
al inimii mele,
eu nu voi înceta să visez
că fericirea nu-i doar
apanajul divinității!